

Beklemeyi bilmiyorsun. Bekle dendiği zaman gözünden ayak parmaklarına kadar sıkıntı. Beklemek dar geliyor.

Halbuki beklemeyi bilsen her şeyin önüne geldiğini göreceksin. Daralmayacak, üzülmeyeceksin, *beklemek* sana nasıl beklenmesi gerektiğini öğretmeye çalışmayacak.

Beklemek deyince somurtarak gezinmek, uflayıp puflamak, bir işin bitmesini beklemek, tepesinde dikilmek, zorlamak, küfretmek, sinirlenmek, kavga etmek aklına geliyorsa; beklemenin böyle yapılması gerektiğini düşünüyorsan... Hayır. Beklemek öyle olmaz. Beklemek bir keyiftir. Daha doğrusu bir keyif haline geldiğinde, beklemediğini, senden bu keyfi esirgemek adına bütün işlerin denk gelmeye başladığını görürsün.

Diyeceksin, yani, öyle bir garanti mi var?

Yok tabii. Öyle bir garanti yok. Lakin yeryüzünün yazılı olmayan kurallarında *vazgeçmek erişmektir* şeklinde biri var. Sanırlar ki bu sadece, hani (ne demekse) *yeniden dirilmenin ruhen olması* tarzında bir müteşabih. Hayır, teşbih değil, bildiğin denklem, vazgeçmediğine erişmeyi denediğinde o senden kaçır, sakın ol, terk et, kalbin mutmain olsun, *bekleme yapma*, ama gerçekten bekleme ve meselenin kendi kendini nasıl hallettiğini seyret.

Yok eğer *ben böyle yapamam, şartları zorlamam, esmem, gürlemem, köpürmem, yağmam lazımdır* demektesen, dostlar alışverişte görsün, birileri sizi *aa, ne kadar da rahat* diye ayıplamasın ise mesele, ah, tabii ki... Zorla, biraz daha kız, biraz daha yeşer, morar hatta, işler sana koşarak geleceğine, sen işleri kovala, onlar da başka yerlere dağılsın.

Hangisini yakalarsan, ona kızarsın.